

Statsminister Lars Løkke Rasmussens tale ved Folketingets åbning den 4. oktober 2016

(Det talte ord gælder)

Jeg tror, det ligger dybt i de fleste af os, at vores børn skal have det bedre end vi selv.

Bedre liv. Større håb. Opfyldte drømme.

Sådan har jeg det. Og sådan er jeg selv blevet mødt i mit liv.

Min mor blev født i 1936.

Hun voksede op i Ferskesøstræde i Nexø på Bornholm.

Det var en tid, hvor goder som telefon eller radio langt fra var en selvfølge. Og hvor rindende vand var en luksus.

Længere er det ikke siden.

Mange gik ud af skolen i syvende klasse. Det gjorde min mor også.

Længere er dét ikke siden.

Min mor var husmor det meste af sit voksne liv. Fik først ufaglært arbejde, da jeg var ved at være klar til at forlade folkeskolen. Indtil da sørgede hun for, at lektierne blev læst. Madpakken blev smurt. Hun arbejdede hjemme. Mens min far arbejdede ude. Det var en helt almindelig arbejdsdeling.

Tænk, at det ikke er længere siden.

Min mor fik aldrig en uddannelse. Men hun var den klogeste, jeg har kendt. Og hun havde store drømme.

Én drøm overskyggede de andre. At hendes børn fik flere muligheder, end hun selv havde haft.

Den drøm delte hun med mange i sin generation. Og med mange i generationerne før.

Danskernes drømme er den drivkraft, der har bragt os videre. Som mennesker og som land.

Generation efter generation føjede deres til.

Ikke gennem revolutioner. Men ved at lægge sten på sten til mulighedernes Danmark.

Hvor vi yder, hvad vi kan. Hjælper, hvis der er behov. Og hver især strækker os så langt, som talentet rækker.

Fremgang er en del af vores selvforståelse. Vi forventer, at Danmark er med blandt de rigeste. Det kan næsten føles som en naturlov.

Det er det – desværre – ikke.

International finanskrise. Lavkonjunktur. Vi har haft svært ved at ryste os fri.

I ti år blev vi ikke rigere.

Hvis Danmark er i slæbesporet, mens landene omkring os træder på speederen, så går fremtidige generationer glip af nye muligheder.

Det må ikke ske.

Derfor har jeg sat et ambitiøst mål: Danmark skal blive 65 milliarder kroner rigere i 2025.

Og derfor har regeringen fremlagt en helhedsplan for et stærkere Danmark, som kan bringe os et langt stykke ad vejen.

65 milliarder kroner.

Er det bare et tal?

Nej, det er muligheden for, at vi kan følge med nabolandene.

At danske unge ikke bare får en gratis uddannelse, men at de får en uddannelse, som er mindst lige så god, som deres kammerater fra resten af Europa.

At en dansk familie har råd til en ferierejse af samme standard som en tilsvarende tysk familie.

At der er effektiv kræftbehandling på Rigshospitalet i København ligesom på Karolinska Universitetssygehuset i Stockholm.

De ting, der betyder noget i hverdagen og i livet. Det er derfor, vi skal have fremgang.

Jeg vil opfordre til, at vi her i Folketinget løfter det fælles ansvar.

Vi kan være uenige om, hvad der helt konkret skal til undervejs. Selvfølgelig kan vi det. Det er derfor, vi er medlemmer af forskellige partier.

Og hvis nogen har bedre forslag end regeringen. Så lytter jeg.

Men ikke at sætte sig nye mål. At sige nej til fremgang og udvikling. Her står jeg af.

Det bryder med en lang tradition i vores folkestyre. En tradition, hvor vi plejer at være enige om de store, langsigtede udfordringer.

Det indebærer en fare for, at ambitionerne bliver historisk små.

At sætte høje mål har omvendt den risiko, at vi ikke når helt, men kun næsten, derop. Men det må aldrig få os til på forhånd at sætte barren så lavt, at vi ikke kan andet end liste os over den.

Siden vores forældre voksede op, har Danmark gennemgået en kolossal udvikling. Mere velstand. Bedre uddannelser. Større frihed for den enkelte.

Vi kan ikke stoppe her. Jeg har drømme for mine børn. I har drømme for jeres børn.

Dem opfylder vi ikke med et fingerknips – eller med én letkøbt løsning. Et stærkere Danmark er det billede, som tegnes af mange forslag tilsammen.

Vi skal aflevere et Danmark til næste generation, der er stærkere, end det vi selv overtog. Det skylder vi både vores forældre og vores børn.

* * *

Forpligtelsen over for næste generation. Det er den ene grund til, at vi må handle nu. At Danmark har brug for en helhedsplan.

Den anden grund er international.

Vores lille plet på kloden er en af de lykkeligste og fredeligste.

Men omkring os er verden urolig. *Mod øst* et aggressivt Rusland. *Mod vest* en britisk befolkning, der har stemt sig ud af EU. *Mod syd* krig og konflikter, som har konsekvenser for os.

Terror. Flygtninge. Ustabilitet.

Mange er bekymrede. Det kan jeg godt forstå.

Hvis mange føler, at mulighederne er få. Så bliver fællesskabet sat på en prøve. Frygten får grobund. Mistilliden vokser.

Men i en kompliceret verden må vi ikke lade os friste af forsimplede løsninger. De er netop *for* simple.

Danmark er en del af verden på godt og ondt. Og vores svar må forholde sig til begge dele.

Vi skal ikke handle af frygt. Men vi må bestemt heller ikke frygte at handle.

Vi skal tage vores forholdsregler. Vi skal polstre økonomien. Vi skal tænke på fremtiden.

Vi skal passe på Danmark.

Jeg er stolt af, at Danmark er et af de lande, der tager størst ansvar i kampen mod terrorbevægelsen ISIL. Jeg er stolt af, at modige mænd og kvinder gør det muligt.

Ligesom jeg er stolt af vores lange traditioner for søfart og handel. Danmark har haft stor fordel af international handel. Vi har en stærk interesse i at samarbejde med omverdenen. Vi må insistere på, at større udsyn giver mere indsigt. Gør os klogere på den verden, som vi er helt afhængige af. Det er en del af den danske erindring og vores selvbillede.

Hvis vi bygger mure for at lukke andre ude. Så spærrer vi os selv inde. Det kan vi ikke leve af.

Vores opgave er på én gang at skabe fremgang og holde fast i, hvem vi er. Vi skal passe på vores frie, rige og harmoniske land. Sådant som vi kender det. Sådant som vi kender os selv.

* * *

Vores sikkerhed og velstand er tæt forbundet med Europas. Går det dårligt for vores naboer, så går det dårligt for os. Derfor skal vi passe på Europa.

Det europæiske samarbejde har problemer. Vi kan ikke bare fortsætte som før. Der er en skepsis i befolkningerne. Den skal vi tage alvorligt.

Det har jeg sagt længe. Og i dag deler de fleste af mine europæiske kolleger det synspunkt.

Men vi må heller ikke bare give EU skylden for alle problemer. Vi har selv et ansvar for at få samarbejdet til at fungere. Vi har en stærk interesse i det.

Europa i dag er rigere end nogensinde. Flere europæere lever i frihed. Vi handler, studerer og arbejder på tværs af grænserne som aldrig før.

Det er dét, danske virksomheder tjener deres penge på. Det er dét, der giver arbejdspladser. Skaber vores velstand.

Og det skyldes ikke mindst det forpligtende samarbejde i EU. Derfor skal vi værne om det europæiske samarbejde.

Og vi skal ændre det, der ikke virker.

Vi har brug for et praktisk og fornuftigt samarbejde, der fokuserer på de opgaver, som kun kan løses i fællesskab. Og ikke blander sig i alle mulige ting, som medlemsstaterne klarer bedre selv.

Jeg vil arbejde for et EU, som får gang i væksten igen. Et EU, som får styr på sine ydre grænser og kontrol over indvandringen. Et EU, som styrker landenes samarbejde om sikkerhed.

Det er helt afgørende, at dansk politi fortsat kan arbejde tæt sammen med deres europæiske kolleger og fortsat har adgang til de nødvendige data i kampen mod alvorlige forbrydelser.

Regeringen arbejder benhårdt på at få en dansk særaftale om Europol. En aftale, der sikrer dansk politi samme operationelle muligheder som i dag.

I en usikker verden må vi passe på Danmark. Det gør vi bedst i samarbejde med andre – i EU og i NATO. Men vi skal også gøre mere selv.

Derfor skal der investeres flere penge i indsatsen mod terror, i politiet, i forsvaret og beredskabet. Der skal være flere ressourcer til dem, der passer på os. Vi vil afsætte milliardbeløb til at styrke den nationale sikkerhed.

Det er en del af regeringens helhedsplan for et stærkere Danmark.

* * *

Danmark samarbejder i Europa og i verden. Men der er to lande, som vi er særligt knyttede til. Rigsfællesskabet er et unikt fællesskab.

Et fællesskab, der bygger på respekt for, at vi er forskellige.

Jeg respekterer ønsket om, at en egen forfatning kan udtrykke det færøske folks identitet. Men det er klart, at en forfatning skal kunne rummes inden for rigsfællesskabets rammer, så længe Færøerne er en del af fællesskabet. Det vil vi gerne arbejde for gennem dialog om forfatningen.

Vi deltager også gerne i en dialog om den økonomiske situation. Den er forskellig på Færøerne og i Grønland. Begge lande har lige nu gode konjunkturer. Men der er store udfordringer på lidt længere sigt.

Og vi lægger op til at understøtte selvstyrets arbejde for børn og unge i Grønland. Ligesom vi vil styrke indsatsen for udsatte grønlændere i Danmark.

Vi skal være stolte af vores rigsfælleskab. Vi giver plads til forskellighed, men deler en fælles kerne. Det blev bekræftet på rigsmødet i Grønland i foråret. Vi har en tradition for sammen at finde løsninger, der løfter os alle op.

* * *

Herhjemme skal vi også finde fælles løsninger, der løfter os – som folk og nation.

Vi har et stærkt grundlag at bygge på. Det forpligter. Det er nu, vi rettidigt kan gennemføre små forandringer. Og opnå store forbedringer.

Vi skal aflevere et Danmark til næste generation, der er stærkere, end det vi selv overtog. Det er kernen i regeringens helhedsplan.

Da regeringen trådte til, satte jeg fire pejlemærker på de områder, hvor det er min ambition at flytte Danmark. Vi har allerede nået en del. Helhedsplanen bringer os et stort stykke videre.

* * *

Det første pejlemærke er en realistisk og konsekvent udlændingepolitik.

Da vi åbnede Folketinget for et år siden, stod Danmark og Europa midt i flygtninge- og migrantkrisen.

En krise med rod i dybt komplicerede konflikter. Med potentielt store konsekvenser for vores økonomi. Vores værdier. Vores samhørighed som land. Ordentligheden.

Regeringens politik er et udtryk for en balance. Vi er realistiske. Vi strammer op. Og vi gør det på en ordentlig måde.

Vi har været med til at flytte diskussionen i Europa. Nu er alle i EU – alle – enige om, at vi ikke igen vil opleve den ukontrollable tilstrømning af flygtninge, som vi så sidste år.

Flygtningestrømmen til Grækenland er bragt ned. Fra over 100.000 flygtninge i august sidste år. Til 3.500 i august i år.

Herhjemme har vi gennemført nødvendige stramninger og en ny integrationsydelse. Fordi vi mener, det er rimeligt. Og for at færre skal komme hertil.

Det har virket. Vi har bremset op.

Sidste år blev der rejst telte for at få plads til asylansøgere. Nu lukker teltlejrene ned igen.

Sidste år kom der over 21.000 asylansøgere til Danmark. I år er der per 1. oktober kommet godt 5.000.

I øjeblikket er tallet lavere end nogen måned gennem de seneste fem år. Det har ikke været lavere, siden jeg sidst var statsminister.

Nu skal vi holde fast.

Derfor fortsætter vi med at stramme vilkårene for dem, vi lukker ind.

Og vi vil indføre en nødbremse, så Danmark kan afvise asylansøgere ved grænsen, hvis der opstår en krisesituation, der sætter de danske grænser under pres. Vi må ikke igen opleve en situation, som ligner den i september sidste år.

Men det afskærer os ikke fra at hjælpe. Tværtimod.

Danmark er et af kun seks lande, der lever op til FN's målsætning om udviklingsbistand. Vi bidrager til en ny Verdensmålsfond, der skal investere milliarder i bedre levevilkår i udviklingslandene. Vi er blandt de største nødhjælpsdonorer i verden i forhold til vores størrelse.

Og nu gør vi endnu mere. Regeringen vil styrke den danske nærområdeindsats, så der bliver flere penge til humanitær hjælp end nogensinde før.

Det er netop muligt, fordi vi har strammet udlændingepolitikken og indført integrationsydelsen. Når udgifterne til asylansøgere falder i Danmark, så kan vi hjælpe flere tæt på hjemlandet.

For mig giver det indlysende mere mening at hjælpe flygtningene i Jordan eller Libanon end i Danmark.

Danmark giver udviklingsbistand i verdensklasse. Vi er med til at modvirke, at mennesker må flygte på grund af vold og undertrykkelse.

Danmark har i årtier kæmpet for menneskerettigheder. Vi har en klar interesse i en stærk international retsorden.

Men der er brug for en moderne forståelse af de konventioner, vi var med til at forme for år tilbage. Derfor vil vi se kritisk på de dele af den europæiske menneskerettighedskonvention, hvor fortolkningen er gået for langt. Vi skal tilbage til kernen.

Regeringen fører en realistisk og konsekvent udlændingepolitik. Det er mit første pejlemærke mod et stærkere Danmark.

* * *

Mit andet pejlemærke er, at det bedre skal betale sig at arbejde. Flere skal forsørge sig selv.

Jeg er overbevist om, at vi mennesker trives bedst ved at have et arbejde. Det giver fodfæste. Noget at stå imod med. Og stå fast på.

Og jeg har stor respekt for alle dem, som hver dag passer funktioner, der er nødvendige i vores samfund. Også dem, hvor lønnen er i den lave ende.

Der skal være en fair balance mellem lønnen ved at knokle, og det, man får ved at blive hjemme. Alt andet er uholdbart.

Derfor har vi indført kontanthjælpsloftet og 225-timers-reglen.

Jeg ved godt, at en enlig mor på kontanthjælp kan være hårdt spændt for. Jeg gør mig ingen illusioner om, at det er nemt at være forsørger på kontanthjælp.

Men svaret er ikke en højere ydelse. Svaret er, at forældrene arbejder.

Hver gang et menneske tager skridtet fra kontanthjælp til job, er det en socialpolitisk landevinding.

Derfor *skal* det betale sig at arbejde.

Og derfor tager vi skridtet videre med anden fase af jobreformen. Den er klart målrettet beskæftigede med lave indkomster.

Vi vil indføre et målrettet jobfradrag og en midlertidig jobpræmie til langtidsledige, der kommer i arbejde.

Jobpræmien kan udbetales i 18 måneder. Den kan udgøre op til 45.000 kr.

Så *kan* det betale sig at arbejde.

I regeringens jobreform sænker vi skatten på arbejde en del i toppen. Meget i bunden. Og giver allermest til de langtidsledige, der kommer i job.

* * *

Vi skal have gang i den vækst, der er hele grundlaget for flere og bedre arbejdspladser. Større muligheder. Vores fremtid. Det er mit tredje pejlemærke.

I dag investeres der for lidt i Danmark. Det bremser nyskabelsen. Det hæmmer aktiviteten. Vi går glip af arbejdspladser.

Det skal være mere attraktivt at investere. Derfor vil vi indføre et fradrag for ny egenkapital. Derfor vil vi give et ekstra fradrag for merinvesteringer i forskning og udvikling. Og derfor vil vi gøre det lettere for iværksættere og vækstvirksomheder at finansiere deres idéer.

Danske virksomheder skal have attraktive vilkår for at vise, at de er de bedste.

Det er de blandt andet inden for grøn teknologi og energiløsninger.
Den position skal vi fastholde.

Det gør vi med en ambitiøs klima- og energipolitik. Og derfor vil ét af de allerførste forslag, som Folketinget skal behandle i denne samling, være ratifikation af aftalen fra klimatopmødet i Paris.

Men hvis den grønne omstilling skal være robust, så skal den også være realistisk. Derfor vil vi nedbringe regningen for grøn energi og opkræve den på en mere effektiv måde.

Vi står overfor en teknologisk udvikling, som stormer afsted. Som forandrer vores arbejdspladser og virksomheder. Som stiller store krav til medarbejderne på alle niveauer.

Vi vil gøre det mere attraktivt for højtuddannede eksperter, ingeniører og teknikere at arbejde i Danmark. Derfor skal topskatten ned.

Vi afsætter milliarder i en ny kompetencepulje. Det er en del af helhedsplanen.

Og vi tager fat på det problem, at danske virksomheder vil mangle faglært arbejdskraft i fremtiden.

For det første har vi sammen med fagbevægelsen og arbejdsgiverne sat et fælles mål om at skabe mange flere praktikpladser. Især på de områder, hvor behovet for arbejdskraft er størst. Det er allerede aftalt i trepartsdrøftelserne. Det er i gang.

For det andet har vi aftalt med fagbevægelsen og arbejdsgiverne, at ufaglærte ledige – med deres fulde dagpenge i ryggen – kan få et uddannelsesløft, så de kan blive faglærte. Inden for de områder, hvor de kan få et job. Det er også allerede aftalt.

Det tredje skridt bliver bedre voksen- og efteruddannelse til dem, der er i arbejde. Det tager vi fat på i forårets trepartsdrøftelser.

Jeg lægger stor vægt på at aftale disse ting med arbejdsmarkedets parter.

Vi har indgået to stærke trepartsaftaler. Fordi både fagbevægelsen og arbejdsgiverne formår at se ud over snævre egeninteresser og videre til det, der er i vores alle sammens interesse. Arbejdspladser. Fremgang. Muligheder.

Tak for det!

* * *

Enhver generation står på skuldrene af den forrige. Jeg er født ind i det danske velfærdssamfund. Jeg er vokset op i mulighedernes Danmark. Som mange af mine jævnaldrende blev jeg familiens første student og akademiker.

Jeg er stolt over at leve i et land med gratis uddannelser. Tryk sundhed. Omsorg for de ældre. En moderne offentlig sektor, der er til for borgeren, og ikke for sig selv.

En bedre kernevelværd. Det er mit fjerde pejlemærke.

Vi har alle sammen været tæt på kræft. Min egen far døde af kræft for få år siden. Jeg håber, at de mennesker, der i fremtiden kommer i hans situation, vil kunne leve længere.

Og det nærer mit håb, at diagnose og behandling hele tiden er blevet bedre.

Siden vi samlede specialerne. Investerede milliarder i supersygehuse. Indførte patientrettigheder. Pakkeforløb for kræft. Satte mennesket før systemet.

Flere lever længere. Det er godt. Men en dansker med kræft lever stadig kortere tid end en svensker med kræft. Det er ikke godt nok.

I kræftplan IV sætter vi det mål, at overlevelsen i 2025 skal være på niveau med de bedste af vores nordiske naboer. Det er ambitiøst. Men det er også, hvad danskerne med rimelighed må forvente.

Vi sætter mennesket før systemet.

Det gælder også mennesker, der bor på plejehjem. De skal have større frihed til at bestemme over deres egen hverdag. Det øger livsglæden. Det er en del af en værdig og tryk alderdom.

Barndommen skal også være tryk. Regeringen vil styrke dagtilbuddene, så vores børn får en god start på livet. De små mennesker skal både trives, udvikle sig og blive parate til skolen.

Og bag hver god oplevelse på sygehuset, plejehjemmet eller i børnehaven står der også mennesker.

Pædagoger, pædagogmedhjælpere, læger, laboranter, sygeplejersker, fysioterapeuter, portører, sosu-hjælpere og -assistenter.

I gør et kæmpe arbejde for andre, der er dybt afhængige af jer. Det skal I have tak for.

Der skal være råd til bedre sundhed, ældrepleje og anden kernevelfærd. I helhedsplanen sætter vi et milliardbeløb af til en ny velfærdspulje.

Det er en pulje, vi bygger op med penge, som skabes af de ansvarlige forslag i planen. De partier i Folketinget, der er med til at tage ansvaret, skal også være med til at fordele pengene. Det, synes jeg, er rimeligt.

* * *

Vi forvalter borgernes penge. Det skal vi gøre med omtanke.

Vi står med en række bundne opgaver.

En grøn omstilling, der hviler på et skrøbeligt grundlag med PSO'en. Behovet for at genskabe tilliden til SKAT. Nye ejendomsvurderinger. Et pensionssystem, der skal være mere robust.

Og vi skal investere både i trafik og i en stærk digital infrastruktur. Regeringen vil øge rammen for de offentlige investeringer med i alt omkring 27 mia. kr. Det kan vi kun, fordi vi øger råderummet.

Der er arbejde, der skal gøres. Regninger, der skal betales. Uanset hvem der er statsminister.

Hvis der skal være råd til mere efter det, så skal der flere penge i kassen.

For 15 måneder siden overtog vi en offentlig økonomi med mange ubetalte regninger. Og med en fremtidig udfordring, når de store årgange går på pension. Der venter betydelige offentlige underskud i horisonten, hvis vi *ikke* gør noget.

Derfor gør vi noget.

Når et bredt flertal i Folketinget har aftalt, at pensionsalderen skal hæves i takt med levealderen. Og levealderen så stiger mere end forventet – hvilket er lykkeligt! - så beder vi de danskere, der er født fra 1958 til 1978 om at gå seks måneder senere på pension.

For alle andre ændrer vi ikke noget. For dem, der er yngre, og dem, der er ældre, er reglerne de samme som før.

Vi skaffer penge til fremtidens velfærd.

Det er ansvarligt.

Når Danmark har en SU, der nok er verdens mest generøse. Så giver vi lidt mindre i stipendier, lidt flere og bedre lånemuligheder og et ekstra jobfradrag efter færdiggjort uddannelse, så de kommer godt i gang med arbejdslivet.

Og lægger nogle af de sparede penge i en kompetencepulje til bedre uddannelser.

Det er ansvarligt.

Regerings forslag summer op til, at vi har dobbelt så mange penge i 2020, som hvis vi lader stå til.

Det er ansvarligt.

Det giver plads til en offentlig vækst på 0,5 procent.

Jeg gik til valg på nulvækst i det offentlige forbrug. Men de bunde opgaver kan ikke vente. Og vi vil mere end status quo. Så finder vi pengene. I stedet for at sidde på hænderne.

Andre gik til valg på en offentlig vækst på 0,6 procent om året.

0,5 procent eller 0,6 procent?

Er det som nat og dag? Det synes jeg ikke.

Er det her den store forskel manifesterer sig i dansk politik? Nej, vel?

Den reelle forskel er, om der er penge i kassen. Om der er råd til de 0,5 eller 0,6 procent.

Der skal være rigtige penge bag, når vi skal løse rigtige problemer for rigtige mennesker. Ny kræftmedicin. Plejehjem til demente. Mere efteruddannelse.

Det er dét, der står på spil.

Hvis man ikke vil gøre noget for at skaffe pengene. Så har man heller ikke nogle penge at bruge.

Der findes ingen gratis omgang.

I min allerførste valgkamp for 31 år siden, da jeg blev ked af et par meget kritiske læserbreve, gav min kloge mor mig dette råd: "Du kan ikke være populær alle steder!"

Måske har jeg efterlevet det lidt for grundigt. Men som politikere er vi nødt til at gøre det, vi mener, er rigtigt og ansvarligt.

Vi skal ikke undervurdere danskerne. De kan godt gennemskue politikeres gavementalitet. De ved godt, at vi skal tjene pengene, før vi kan bruge dem. Det gælder for det offentlige budget. Lige så vel som familiens budget.

Det, der betyder noget for danskerne, er, om vi kan indfri deres berettigede forventninger til fremtiden.

Både at kernevelværdien fungerer og er tidsvarende. Og at en dansk familie har samme muligheder i hverdagen som en familie syd for grænsen eller på den anden side af Øresund.

Derfor køber jeg heller ikke den falske modsætning mellem velfærd og skattelettelse. Regeringens politik er både-og.

Vi har brug for en helhedsplan, så vi har råd til at udvikle Danmark. Arbejdspladser. Uddannelse. Bedre politi og beredskab. Lavere skat. Højere velfærd. Større fremgang.

Kort sagt: Ambitioner på Danmarks vegne.

Og hvor vi også har så meget luft i budgettet, at vi kan lægge et stort milliardbeløb til side til fremtiden.

Vi efterlader ikke en ubetalt regning i børneværelset. Vi opretter en børneopsparing til næste generation.

Faktisk hele to: En tryghedsreserve til uforudsete udgifter. Og en reserve til tryghed for boligejerne.

* * *

Helhedsplanen består af mange brikker til et stærkere Danmark.

Vi skal gøre mosaikken komplet. I morgen lægger vi den sidste brik på forhandlingsbordet.

Det er velkendt, at én af de bundne opgaver er et nyt vurderingssystem.

De ejendomsvurderinger, vi har i dag, rammer i mange tilfælde skævt. Så skatten også kan blive skæv. Der er eksempler på, at ens huse er vurderet forskelligt, selv om de ligger på samme vej.

Det er utrygt for den enkelte. Det er for dårligt. Det skal vi gøre bedre.

Ingen må blive beskattet ud af sin bolig. Der skal være tryghed for boligejerne.

Derfor fremlægger vi i morgen både et nyt og bedre vurderingssystem og et nyt forslag til boligbeskatning.

I dag vil jeg nævne tre vigtige elementer i regeringens udspil.

For det første et nyt, forbedret skattestop.

Vi skabte selv skattestoppet i 2001 med det sigte at skabe tryghed for boligejerne. Det var godt. Men det har vist sig langt fra at være godt nok.

De samlede ejendomsskatter er vokset med 18 mia. kr. siden 2001. På trods af skattestoppet.

Mange betaler i dag langt mere i skat, end de lagde budget efter, dengang de købte deres bolig. Nogen har slet ikke råd til at blive boende i deres eget hjem. På trods af skattestoppet.

Og hvis vi ikke gør noget, så vil boligskatterne frem til 2040 realt stige med yderligere 10 mia. kr. På trods af skattestoppet. Det er altså ikke tryghed. Tværtimod.

Derfor skal vi have et nyt, bedre skattestop, så boligejerne får en reel tryghed.

For det andet sætter vi skatteprocenterne ned.

Det nye vurderingssystem vil samlet set betyde højere vurderinger, fordi boligpriserne mange steder er steget markant. Hvis vi kun indførte nye vurderinger og ikke gjorde andet. Så ville det føre til langt højere skatter.

Det ønsker regeringen ikke.

Nye vurderinger skal ikke være en pengemaskine.

Vi vil sænke både grundskyldssatsen og ejendomsværdisatsen.

De samlede boligskatte reduceres i mange år frem. Det har vi penge til med den reserve på 24 mia. kr., som vi har sat af i helhedsplanen.

For det tredje vil vi øge trygheden for nuværende boligejere.

Som det er nu, står mange boligejere over for kraftige stigninger i grundskylden i mange år frem. De stigninger, som ligger efter 2020, vil vi – når vi har indført det nye system – aflyse.

De nye regler for boligskat skal træde i kraft, når den politiske aftale om boligbeskatningen udløber i 2020.

Ingen nuværende boligejere vil komme til at betale mere, end med de nuværende skatteregler. Og mange vil komme til at betale mindre.

I morgen vil regeringen fremlægge vores konkrete udspil. Ligesom vi har inviteret partierne til en grundig orientering.

Vi ønsker at indgå en aftale om et nyt og forbedret boligskattestop som en del af 2025-forhandlingerne.

Jeg vil opfordre til, at vi i fælleskab finder en løsning for de mange danskere, der bor i ejerbolig. Det er mere end halvdelen af befolkningen.

Vi skal skabe tryghed for boligejerne – både for dem, der ejer deres bolig i dag, og for nye generationer.

* * *

Vi skal løse problemerne. Vi skal styrke trygheden. Vi skal drive fremgangen.

Siden sidste år er der kommet tusindvis af nye private job.

Vi har fremgang i alle dele af landet.

Mennesker kommer i arbejde. Får mere at stå op til. Nyt håb og større muligheder.

Flygtningestrømmen er bremset.

Kommuner og regioner har flere penge til sundhed og ældre.

Alt i alt går det ikke så dårligt.

Hvorfor skal vi så have en helhedsplan?

Kan vi ikke stille os tilfredse med status quo?

Eller skal vi hellere bruge et godt udgangspunkt til – som en fremsynet socialdemokrat engang sagde det – at gøre gode tider bedre?

Jeg ved godt, hvad min morfar ville sige. Og han *var* socialdemokrat.

Udfordringerne forsvinder ikke, fordi vi lukker øjnene. Når vi åbner dem igen, har problemerne bare vokset sig større.

De danskere, jeg har mødt, når jeg har været rundt i landet for at diskutere helhedsplanen. De ser ind i fremtiden med åbne øjne. De er ikke bange for at fortælle, hvad der bekymrer dem. Eller for at tage ansvar.

Vores opgave her i Folketinget er at give danskerne muligheden for at drømme større. Stile højere. Nå længere.

Den fremtid, vi ønsker, kommer ikke af sig selv. Vi skaber den sammen.

Et friere Danmark. Et rigere Danmark. Et stærkere Danmark.

Jeg vil appellere til, at Folketinget kan have den fælles ambition. Så kommende generationer vil sige:

De lagde til – de trak ikke fra. De turde samles om at træffe de beslutninger, der gjorde Danmark stærkere.

Lad os indlede det nye folketingsår med at udbringe et leve for vores land og for Danmarks fremtid.

DANMARK LEVE. Hurra! Hurra! Hurra!